

Lov og Evangelium

Nr. 2

FEBRUAR 2007

43. årgang

Jesus stiller stormen

Av Per Bergene Holm

Matteus 8:23-27

Bølger og storm på havet er i Skriften ofte bilde på Guds vredesdom, fiender, fristelser og annen nød som møter den troende og truer med å føre ham i døden (2Sam 22:5; Sal 42:8; Jona 2:4). Vannet er som en syndflod – mine egne synder som vender tilbake – og vil drukne meg, selv om det skjer gjennom fiender og motstandere som reiser seg (Sal 69:16 m.fl.). Som alltid når Jesus gjør noe, gjør han det i tilknytning til Det gamle testaments ord, og det er nettopp dette ordet som kaster lys over hendelsene.

Salme 107:23-32 skildrer Israelsfolket som et skipsmannskap på en havseilas. Det hele begynte så godt. De så Herrens store gjerninger og underverk, men det fylte dem ikke med tro og avhengighet, men de var fulle av overmot og sikkerhet.

I virkelig livsfare

Men så lot Herren det blåse opp til storm, og store bølger reiste seg mot skipet. «De tumlet og ravet som en drukken mann (dvs. som sjøsyke),

med all deres visdom var det forbi». Nøden gjorde dem avmektige, ute av stand til å berge seg selv. Da døden sto foran dem som eneste utgang, var alt tapt. «Da ropte de til Herren i sin nød, og av deres trengsler førte han dem ut. Han gjorde stormen til havblikk, og fikk bølgene til å tie. De gledet seg over at bølgene la seg til ro, og han førte dem til den havn de ønsket».

Jesu disipler hadde opplevd store ting. De hadde i sannhet sett hans mektige gjerninger og underverk. Og det kan nok også ha fylt dem med storhetstanker og overmot. Mange av dem var fiskere og sjøvante. Var det ett sted de var på hjemmebane og skulle mestre noe, var det på Gennesaretsjøen. Men akkurat der kom de i en slik nød at de var sikre på at de ville gå under. Disiplene visste hva de snakket om, de var virkelig i livsfare og i ferd med å gå under.

Lære å regne med Jesus

Hvorfor sa da Jesus til dem: «Hvorfor er dere så redde, dere lite troende?» Det var ikke det at det ikke var noe å

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Vidjeveien 35, 4310 Hommersåk. Tlf. 51 62 26 53
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufølten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland
4360 Varhaug. Tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

*Min Jesus, du min dyre skatt,
mitt bange hjertes fred.
Til deg mitt hele håp er satt,
til deg som for meg led.
Hos deg får liv og virke mål,
mitt hjerte ild, min vilje stål.
Med deg ved roret er jeg trygg,
om sjøen raser stygg.*

*Min Jesus, du mitt hjertes skatt,
og troens ankergrunn.
Mitt lys i sorgens sorte natt,
mitt håp i dødens stund.
På ørnevinger fri og lett
du bær min sjel, når tung og trett
av motgangsmulm den knuges ned.
Ha takk i evighet! Sb 458*

frykte, menneskelig talt. Det var en virkelig dødsfare. Men Jesus irettesatte sine disipler fordi de bare stolte på seg selv og ikke hadde lært å regne med Gud og hans vern, nettopp midt i de virkelige farene. Guds vern av sine innebærer ikke at de ikke kan komme i fare, men det betyr at de midt i all fare ikke har noen grunn til å frykte, for Herren selv er med dem. Disiplene skulle komme til å oppleve forfølgelse og farer som var vel så truende som dette. Det gjaldt at de lærte å regne med Herren og kunne eie hans fred, midt i farene og trengslene (jf Joh 14:1+27).

Truet vinden og sjøen

Vi er også lite troende, vi regner så lite med Gud og hans mektige vern.

Jesus har virkelig grunn til å bebreide oss også. Men da er det godt å tenke på at etter at Jesus hadde irectesatt sine disipler, hjalp han dem og viste sin allmakt. Han truet vindene og sjøen, og det ble blikkstilte. «Hva er dette for en», sa disiplene, «som både vinden og sjøen er lydige mot?» Jesus åpenbarte sin guddomsnakt for sine disipler, at han er Herren som Salne 107 taler om. Det skulle de få regne med, og det skal vi også få lite på. Om så er hans vilje, kan han få de mektigste bølger som reiser seg mot oss til å legge seg. I nød og død, skal vi få sette vår lit til ham – og så er det intet å frykte (jf Rom 8:35-39).

Ny storm

Ikke lenge etterpå finner vi disiplene i en ny krise – alene på sjøen (Mat 14:23-33).

De hadde opplevd store ting med Jesus, fem tusen hadde blitt mett. Jesus sendte dem i forveien, selv gikk han opp i fjellet for å be – og det var

nok sine disipler han i første rekke ba for. Nå var de i veldig fare, nå som de hadde opplevd så store ting, for nå lå hovmodet og storhetstankene på lur. Alene på sjøen kom disiplene igjen ut i motvind og bølger. De kom knapt noen vei, og enda i den fjerde nattevakt kjempet de ute på sjøen. Da kom Jesus til dem, gående på sjøen. Men Jesus sa: «Vær ved godt mot, det er meg (egentlig: Jeg er). Frykt ikke!»

Peter fikk komme

Peter ba så Jesus om at han måtte byde ham å komme til seg på vannet. De frådende bølgene lå der mellom dem, men på Jesu ord trodde Peter at han skulle få komme. Jesus sa: «Kom!»

Det skal du også få ta til deg, om du synes det er et frådende hav – dine synder, fristelser og hva det nå er som ligger mellom deg og Jesus – du skal få komme på hans ord. Og Jesu ord bærer! Måtte vi bare ha vårt trosblikk festet på ham!

LÆ

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, februar 2007

Jesus stiller stormen. Av Per Bergene Holm	side 1
Kappes om å hedre hverandre! Av Ingar Gangås	side 4
– Ulykken var et kall til å vende om. Intervju ved Dag Rune Lid ..	side 5
For oss et tap – for dem en vinning. Bokutdrag	side 8
Sånn kan det gå. Barnestykke av Mia Hallesby	side 10
Du skal ikke stjele! Av Sigbjørn Agnalt	side 11
Jesus vil kle sin brud alene. Dikt av Kåre Altin	side 13
Gud kler oss i rettferdighetens kappe. Av Olav Valen-Sendstad ..	side 14
Gud bønnhørte Isak. 2. bibeltide ved Ingar Gangås	side 16
Kristus kjøpte oss fri. Av Hans Erik Nissen	side 18
Reiserute våren 2007.	side 20

Kappes om å hedre hverandre!

Av Ingar Gangås

Paulus skriver til menigheten i Rom: «La kjærligheten være uten hyklery! Avsky det onde, hold fast ved det gode. Vær varmhjertet mot hverandre i broderkjærlighet! Kappes om å hedre hverandre!» (Rom 12:9-10)

Det er stort å være nådebarn. Nåden og syndenes forlatelse binder Guds folk sammen, og vi kjenner på spesielle bånd slik vi synger det i sangen:

*Hvor deilig det er å møte
når ene man vandrer frem,
en broder- og søsterskare
på veien til samme hjem!*

Vi skulle ikke glemme det, i en tid som er så full av oppsplitting, strid og ufred – også mellom brødre. Ikke all strid er av det gode. Det kan skade Guds rike. Noen kan bli liggende igjen på slagmarken. La oss legge vinn på å elske og oppmuntre hverandre.

Vår tid er preget av søvn, kulde, likegyldighet og frafall, og da trenger vi å minnes ordene ovenfor.

Om apostelen Johannes, han som gjerne ble kalt kjærlighetens apostel, fortelles det at han de siste årene av sitt liv ofte formante de kristne til å elske hverandre. Han var kanskje den apostel som talte skarpest om forførelsen, faren ved å leve i synd, og det store frafallet. Han kjempet for den rene lære, og tok oppgjør med falsk forkynnelse. Men kjærligheten til

brødrene kunne ikke skjules. Den hadde sin grunn i den store kjærlighet som Faderen hadde vist ham. Derfor skriver han: «Se, hvor stor kjærlighet Faderen har vist oss, at vi skal kalles Guds barn, og det er vi. Derfor kjenner verden ikke oss, fordi den ikke kjenner ham. Mine kjære, nå er vi Guds barn, og det er ennå ikke åpenbart hva vi skal bli! Vi vet at når han åpenbares, da skal vi bli ham like, for vi skal se ham som han er» (1Joh 3:1-2).

Litt lenger ut i det samme kapitlet skriver han: «Dette er hans bud, at vi skal tro på hans Sønn, Jesu Kristi navn og elske hverandre, slik han bød oss» (1Joh 3:23). L&E

Sommerens stevner

Barn, unge, voksne og eldre er hjertelig velkommen til:

- *Pinsestevne* 25.–28. mai på Fossnes, Vestfold
- *Sommerskole* med årsmøte 11.–15. juli på Fossnes
- *Stevne* 2.–5. august på La-berget leirsted, Nord-Trøndelag

Merk deg datoene allerede nå!
Program i senere nummer.

Vær med og be om rike samlinger om Guds ord! Sokr.

– Ulykken var et kall til å vende om

Intervju ved Dag Rune Lid

Det er Elsa Gåsvær Berre (bildet) som sier dette. Kristi himmelfartsdag 1941 opplevde hun å miste åtte av sine nærmeste i den tragiske ulykken som rammet øysamfunnet Gåsvær i Vikna kommune på Nord-Trøndelagskysten. En ulykke som rystet lokalsamfunnet, men som førte mange sjeler til himmelen.

Kristi himmelfartsdag var en mild og fin vårdag. Alle var hjemme og hvilte fra fiske denne dagen, og mannfolkene samlet seg nede på kaien. Praten gikk om løst og fast, mens noen tok opp fra en av båtene en oval og rar «flottør» som hadde fulgt opp med bruket til noen av fiskerne. Ingen visste hva det kunne være. Plutselig smeller det, og mange liv er for evig og alltid forandret. 12 personer ble drept, og to alvorlig skadet.

Mister sine kjære

– Så var det en mine likevel! ropte mor som stod og pratet med en nabo utenfor huset. Hun sprang nedover mot kaien. På veien møter hun to ungdommer, forbrente i ansiktet. Hun frykter det verste, men fortsetter i frykt for hva som videre møter henne.

– I en smal berggang mellom bryggene møter hun naboen Trygve. Han kryper på alle fire. Han drar seg etter hendene oppover. – Dette er fryktelig, Hanna, sier han. Hun fort-

setter, og det neste hun ser er sønnen, Harald, på fire år. Hun løfter ham opp i armene sine. Frisk og glad ser han ut, men hun vet han er død. En splint har truffet ham i tinningen.

– Med gutten i armene, løftes blikket. Rett foran henne ligger mannen Torstein. Han var ille tilredt, også han er død. Da stopper hun opp et øyeblikk. Hun løfter hendene mot himmelen og roper: «Gud, hjelp oss!» Bare et øyeblikk blir hun stående.

– Mange roper at mor må komme og hjelpe. Litt lenger borte finner hun svogeren Lorents. Han var også hardt skadet, og blodet pumpet ut fra en fot som var brukket. Hun gjør alt hun kan for å stoppe blødningene. Men han er mer opptatt av sin sjelesak. – Jeg må

ha min sak i orden med Gud! Du må be for meg Hanna! sier han.

– Kom til meg alle dere som strever

Helt fra barndommen hadde Hanna bedt til Gud, men hun var ikke løst og fri, var heller redd Gud, som hun sa det selv. Hun famlet etter ord hun hadde lest i Bibelen gjennom vinteren som lå bak. Plutselig kom et vers fra himmelen til henne: «Kom til meg alle dere som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile». Lorents griper Ordet begjærlig.

– Enda en svoger til Hanna ligger på berget. Også han roper til Gud om frelse. En liten stund etter er også han død. Hun oppdager etter hvert flere som blør sterkt. Hun snakker med to brødre fra naboøya. Den ene gutten er klar og snakker. Ytre sett ser det ikke ut som noe feiler ham, men han hadde fått så store indre skader at også han dør. Likevel får hun snakket med ham en lang stund.

– Bestemor har lært meg å be til Jesus, og det gjør jeg, sier gutten. Du må hilse mor og far med at jeg går hjem til Jesus – og så må de komme etter, stammer han. Den yngste gutten hadde det ikke godt. Det var i kjeven han hadde fått en splint. Munnen var revet opp helt opp til øret. Han greide ikke å snakke rent, men da Hanna forteller om Jesus som hadde vunnet evig liv for oss, tar han henne i hånden og hvisker: «Jesus».

– Hennes svoger Hartvik var oppvokst i et kristent hjem. Han hadde fått ødelagt begge føttene i ulykken og lå i

vannet. Han heiser seg opp fra sjøen etter hendene og roper: «Vær meg synder nådig!» Han blør i hjel, men går frelst hjem til Gud.

Elsa Gåsvær Berre sitter tankefull og forteller. Utallige ganger har hun hørt det som skjedde. Hun var bare ett år gammel da, og hun lå og sov da mor Hanna sprang til kaien. – Som barn gråt jeg mye. Jeg forstod ikke hva som forårsaket det. Men mors gråt ble nok fanget opp av meg som et lite barn. Da det ble klart for meg at det var denne ulykken som var årsaken, lettet trykket. Da jeg senere begynte å arbeide som sykepleier på en psykiatrisk avdeling, har jeg ofte hatt mye hjelp av det som jeg selv gjennomgikk, sier Gåsvær Berre.

Den siste ferd

Tyskerne hadde stengt telefonen på øyene denne dagen, så det var umulig å få kontakt med lege. De skadde og døende måtte transporteres til Rørvik og deretter til Namsos, og det var henholdsvis en og to timers båttur dit. Da en av de pårørende kommer om bord sier han: – Dette er et mektig kall til oss fra Gud, og slik ble det. Innover mellom vårgrønne holmer og øyer gikk ferden – den siste ferd for mange av dem. Men på denne turen ble sjelefreden også flere til del.

– I fars familie var det ni søsken, tre gutter og seks jenter. Tante Margrete var den sjettede i søskenflokket. Hun ble omvendt til Gud før ulykken. Hele uka før Kristi himmelfartsdag var hun så urolig for alle de hjemme. En

natt våknet hun og måtte be for dem. Det lå slik på henne at de måtte bli frelste. På et møte noen dager før, vitnet hun. Nøden for de som var ufrelste hjemme lå på hennes hjerte hele tiden, og hun spurte om noen på møte ville være med å be for dem.

– Er det ikke underlig hvordan Gud vender alt til det gode? De som ble tatt ifra oss ble evig lykkelige. Og vi som er igjen ble vakte til å se Guds nåde og livets virkelige verdi, sa tante Margrete etter at hun så tilbake på det som hadde skjedd.

Aldri hadde det vært større sørge-skare ved den store Gardstad kirke som denne dagen da åtte personer fra familien Gåsvær skulle begraves. Folket strømmet til fra hele Vikna. Over fem hundre mennesker trengte seg inn i kirken, og det var fullt over alt. I midtgangen stod syv kister. Vesle Harald fikk hvile sammen med faren.

– Siste gang far kom fra sjøen, hadde han med seg bibel til mor. De hadde bedt og lest sammen fra Ordet, men mor var ikke sikker på om han hadde fått sett inn i evangeliet. Det ble mye smerte og uro på grunn av denne usikkerheten etter ulykken.

– Men en natt fikk hun i en drøm se far komme imot seg, og han sier: – Jeg har det godt! Fra den dag var mor løst fra denne smerten. Hun opplevde at det var Herren som på dette viset løste henne fra den.

Gud er alltid god

Gåsvær Berre legger ikke skjul på at hun i ettertid var bitter på det som

«Det er jeg som er lysets opphav og mørkets skaper, som gir lykken og skaper ulykken. Jeg, Herren, gjør alt dette. Så sier Herren, Israels Hellige, han som skapte det: Spør meg om de kommende ting! La meg dra omsorg for mine barn og for mine henders verk»

(Jes 45:7+11).

skjedde, men etter hvert fikk hun se at Herren berget så mange hjem for evig og alltid denne dagen. Hadde ikke ulykken skjedd, hadde de kanskje aldri blitt frelst. Når mennesker står imot kallet fra himmelen, fører det til slutt til forherdelse.

– Vi har så lett for å gjøre det til et paradisi her på jord, men Herrens mål er å få den enkelte av oss hjem. Da må han gjerne bruke harde midler. Herren lar ikke slike ulykker skje uten at han berger de som lar seg berge. Ulykken var et kall til å være rede! Herren oppdrar oss til å se at alle ting tjener til gode for dem som elsker ham.

– Noen sier at vi får lov å sparke Gud på leggen, men det er forferdelig! Vi har ingen rett til å bli sinte på Gud! Herren har en plan og et mål med alt som skjer, selv om vi ikke kan se det! Herren har selv sagt det, og vi har intet å kreve. Det er nåde at Herren tar seg av oss. Guds ord sier at både lykken og ulykken kommer fra Herren, avslutter Elsa Gåsvær Berre.

L&E

For oss et tap – for dem en vinning

Under gir vi et utdrag fra boken «Grunnbrott i livets vei» av Steinar Hunnestad, som har et kapittel fra ulykken på Gåsvær (se side 5-7). Situasjonen under er i hovedsak hentet fra begravelsen i kirken. Det er Hanna Gåsvær, mor til Elsa, som her er omtalt.

Fremst i kirken satt de nærmeste: Bestemor og mor, søsken og barn – slått av sorgens sjokk og ufattelige tap.

Hanna, som hadde mistet mann og barn, satt ved siden av gamle mor. Rolig støttet den prøvede, aldersgrå kvinne sin datter i sorgen. Noe tynget særlig Hannas sinn. Det var Guds kall til å vitne.

– Skal ikke *du* si noe her i kirken, Hanna? Det var som en uhørlig røst beveget hennes sinn. Det stod for henne som en Guds påminnelse.

– Nei, nei, svarte hun inni seg, jeg har ikke noe å si. Heller ikke har jeg bekjent meg som en kristen.

– Men du og Torstein har lest i Bibelen og bedt sammen i hele vinter. Og aldri har du heller vært helt borte.

– Nei, nei, jeg klarer det ikke, vegret hun seg.

– Men de som fant fram til Gud i dødens stund, ba deg om å hilse til folket at de måtte vende om... Vil du ikke reise deg og si noe om Gud? Om meg...

Nå skalv hun over hele kroppen. Kallet til å vitne i denne situasjonen, tok henne sterkt.

Gamlemor merket det, og la varmsomt sin rolige arbeidshånd over en av hennes, men sa ikke noe. – Jo, hvisket hun til slutt, jeg skal gjøre det – hvis du, Gud, gir meg frimodighet, ord og kraft...

Jeg legger alt fra meg i dine hender, så blir saken din.

Etter talen følte presten seg så urolig framme i koret. Hanna hadde reist seg, hun sa ikke noe, men han fulgte henne med øynene.

Så trengte han seg ned mellom folket, og bøyde seg til henne:

– Er det noe du ønsker, hvisket han.

– Det står slik for meg at jeg må si noe her i dag, hvisket hun tilbake.

– Det skal bli ordnet, sa han. – Sitt bare ned så skal jeg gi deg et vink.

Flere talte ved bårene, takket dem som var gått bort, og la ned kranser.

Plutselig blir alt stille. Hanna reiste seg og trengte seg opp mot koret. Det gikk som et sukk gjennom kirken. Alle kjente Hanna. Hun hadde spilt kirkeorkelet i Garstad, og lyshårede Torstein bladde i notene for henne. Vi ungguttene sendte dem nok ofte beundrende blikk fra galleriet...

Alle visste hva hun hadde opplevd de siste dagene – og mange fryktet for at hun ikke ville makte påkjeningene.

Hundre øyepar fulgte henne skritt for skritt. Så stod hun i koret, ung og

mørk, sindig og klartenkt. Klar og sterk bar den litt skjelvende røsten ordene utover kirken – like til gang og galleri.

– Jeg må også i folkets nærvær få bære fram en takk til dem som gikk fra oss, sa hun. Takk til Torstein og veslegutten vår, Harald. Vi var så lykkelige sammen, og så livet langt framover. Så ble det bare så kort tid vi fikk være i lag. Gud hadde tenkt det annerledes. Men det som for oss er tap, er for dem en vinning. Når har jeg håp om å få møte dem igjen der oppe...

Ordene dirret i sørgende sinn. Dette åpnet... Kjærlighetens og hverdagens språk tok folk om hjertene. Og mange gråt.

– Jeg vil også takke de andre, fortsatte hun, våre nære og kjære. De var alltid så gode med oss, alltid så hjelpsomme, snille. Jeg fikk snakke med dem i dødens stund – da var det bare én ting de tenkte på: De ropte til Gud om å bli frelst for evig. Og selv har jeg fått oppleve hans mektige nærvær. Ingen er som Gud.

Tårene strirant, men rolig ble hun stående, og røsten var fremdeles dirrende klar:

– Hva ville de som vi sørger over ha sagt til dere alle i dag, om de kunne? spurte hun. Deres hilsen var at dere også må vende om til Gud. De var løst fra livet og synden, og ville gjerne dø. Det eneste vi kan si hverandre her, er: Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær...

Disse vitnesbyrds ord sank i sinnene – og ingen holdt tårene tilbake.

Dempet tok orglet i med sine sørgetoner...

På nytt har jeg snakket med Hanna om dette. Villig tenker hun tilbake, og svarer på mine spørsmål.

– Hvordan var reaksjonen da første sjokket dempet seg?

– Først ble jeg hard og bitter. Jeg kjente hatet ta meg. Hat mot krigen. Hat mot tyskerne og deres krigsmateriell, hat over urimelig skjebne...

– Hvordan vant du over hatet?

– Jeg tror det var under begravelser på Valøy kirkegård, til de fire skolebarna derfra som omkom. Vi stod ved gravkanten og sang:

*Å, tenk når en gang samles skal
de frelstes menighet
av alle folkeslekters tall
i himlens herlighet.*

– En tysk offiser kom opp ved siden av meg, tok lua i hendene og sang med mens tårene trillet fra øynene hans. Da ble jeg endelig løst fra hatet. Da så jeg: For Gud er alle like. Også dem jeg ville hate, var elsket av ham. Også for dem var veien åpen...

– Og så kom jeg til å tenke på, sier hun stille, at snart er vi alle like i det å bli kalt fram for Guds domsstol...

L&E

www.josafat.no

Sånn kan det gå

Barnestykke av Mia Hallesby

En av Jesu disipler het Judas Iskariot. Det er så trist å fortelle om ham. Han var sammen med Jesus i flere år, akkurat som de andre disiplene. Og tenk så ble han en tyv, en løgner, en forræder som til sist tok sitt eget liv.

Er det ikke forferdelig?

Men sånn kan det gå, selv for den som har vært med Jesus.

Du vet at Jesus må ha førsteplassen i hjertet vårt. Judas skjøv Jesus ut og lot pengene få plassen der inne.

Alt hva Jesus og disiplene eide, hadde de sammen, også pengene som de kjøpte mat for. – Nå bestemte Jesus at Judas skulle ha pungen og passe den. Men tenk, så stjal han av den i stedet.

Tror du han kunne det sjuende bud?

Du skal ikke stjele.

Jo, du kan være sikker. Jesus hadde ofte snakket med disiplene sine om hvor stygt det var å ta noe fra andre, og

sagt at verken tyver eller røvere kom inn i himmelen. Judas visste godt hvor galt det var, og likevel –

Han løy også.

Siste gangen Jesus besøkte de tre søsken i Betania, tok Maria fram en kostbar salve. Med den salvet hun Jesu føtter. Den var så fin at hele huset ble fylt av salvens duft. Det er sikkert at den hadde kostet mange penger.

Judas, som også var til stede, så ond ut og spurte hvorfor ikke salven ble solgt. Det ville blitt mange penger til de fattige, mente han. Det hørtes så pent ut, men han løy. Han tenkte slett ikke på at de fattige trengte penger. Han ville ha dem selv.

«Han var en tyv og hadde pungen og tok det som ble lagt i den», står det om ham.

Og til slutt forrådte han sin herre og mester. For tretti sølvpenger lovt han å vise yppersteprestens tjenere hvor Jesus var i Getsemane hage. Men da Jesus var tatt til fange, forsto Judas hvor forferdelig han hadde båret seg at. Og så gikk han bort og drepte seg selv.

Så forferdelig kan det gå et menneske når det skyver Jesus ut og slipper den onde inn i hjertet sitt.

*Fra «Barne-andakter»,
Indremisjonsforlaget, 1946*

«En kan ikke være hellig, ren og sant troende om en ikke tar det så nøye med sannhet og ærlighet. Dersom en veier sin egen rettferdighet med falsk vekt og gir seg selv æren, dersom en veier Guds vilje på falsk vektskål slik at den passer med sin egen vilje, da kan en ikke være et sant Guds barn.»

C. Asschenfeldt-Hansen

Du skal ikke stjele!

Av Sigbjørn Agnalt

Slik lyder det sjuende bud: **Du skal ikke stjele!** «Hva vil det si? Vi skal frykte og elske Gud, så vi ikke tar eller lurertil oss penger eller annet som vår neste eier, men hjelper ham å bevare sin eiendom og bedre sine levekår» (Martin Luther).

Tyv eller giver

Den som stjeler, er Guds rake motsetning, for Gud stjeler ikke. Det er djevelen som er en tyv. Hans vesen er å stjele, myrde og ødelegge (Joh 10:10). Han har et «tyvhjerte». Den som stjeler, har ham til far og gjør mørkets gjerninger.

Jesus sier at han er kommet for at vi skal ha liv og overflod. Hans vesen er å gi, han har et giverhjerte. Han er gaven i alt Gud har gitt (Joh 4:10). Han gav seg selv for å gi oss et liv og en eiendom som varer evig, og for å være vår hjelper til å bevare dette liv og denne eiendom gjennom denne verden.

Siba og Mefiboset

Å stjele skjer ikke bare ved grovt og åpenbart tyveri, men også ved list

og lureri. I andre Samuelsbok, kapittel 16, leser vi om noe som hendte da David flyktet for Absalom. På veien mot ham kommer Siba, Mefibosets tjener. Han kommer med mat og drikke til kongen, en stor hjelp i nøden. Mefiboset var av Sauls slekt som Jonatans sønn. Han var lam i føttene, og derfor et hjelpeløst menneske. David hadde tatt seg av ham, han fikk komme til kongens hus og spise ved kongens bord (1Sam 9:7). Dessuten hadde han fått tilbake hele den jordeiendommen som Saul, hans farfar, hadde eid. Han er et bilde for oss på et nådebarn, disse som Jesus kaller «mine minste brødre», og som lever ved Guds rike nådebord (Mat 25:40).

Falsk giver med «tyvhjerte»

Siba kom med gode gaver, men han hadde et «tyvhjerte». Han utnyttet Mefibosets hjelpeløshet og hindret at han ble med til kongen. Han stjal fra ham muligheten til å komme til sin konge. Så løy han og beskyldte sin herre for å være en forræder. Han stjal fra ham Davids tillit og gode tro på ham.

Alt dette hadde en hensikt, det var noe som lå under. Det var å lure til seg sin herres eiendom. Han lyktes i det, og fikk Davids løfte om at alt det som Mefiboset eide, skulle fra nå av være hans eget. Slik ruinerte han «en av disse minste brødre» ved falskhets og list. →

Sigbjørn Agnalt fortsetter med å gi konkrete eksempler på synd mot Guds bud. Denne gangen er han kommet til det sjuende. Måtte det han skriver drive oss alle inn til Kristus!

Red.

Åndelige tyver

Slik finnes det også i dag sjelefiender med «tyvhjertes», som vil hindre Guds barn i å bli i livssamfunnet med sin herre og frelser. Det gjør de ved å forvanske og forvrengte Guds ord for dem slik at de mister trøsten i evangeliet. De lurer inn vrang lærdommer, som leder bort fra den enfoldige troskapen mot Kristus. Den enfoldighet som er «å spise ved kongens bord» gjennom å høre alt hans ord, lov og evangelium, slik han har gitt oss det og slik han åpenbarer det. Dette er ikke bra nok for disse sjelerøvere. Nei, skal de tro, må de tro som dem, og skal de mene noe, må det være slik de sier. Ved dette skaper de motløshet og gjør det vanskelig og umulig for enkelte av de enfoldige å bli hos Jesus, sin Herre. Slik forsøker de å stjele det kjæreste disse har, drevet av tyven som er umettelig i å myrde, stjele og ødelegge. «Tyvhjertet» kjennes på at det klarer ikke å la andre ha sitt i fred, verken materielle eller åndelige goder.

Giverhjerte

Nå varte dette ikke så lenge for Mefibosets del. Da David kom tilbake, møtte han ham igjen. Løgnen ble avslørt. David lot Siba beholde halvparten av eiendommen. Men Mefiboset klaget ikke. Han sa: «Han kan gjerne få alt sammen, siden min herre kongen er kommet hjem med fred!» (2 Sam 19:30). Da viste Mefiboset det sinnelag som er oppfyllelsen av dette budet. For kongens skyld, av frykt og kjærlighet til ham, hadde han ingen

ønsker om å få det Siba hadde, selv om det var tatt fra ham på uærlig vis. Tvert imot, han hjalp ham å bevare sin eien- dom. Han hadde et giverhjerte. Det hadde han fått i gave ved å sitte til bords og spise og drikke hos sin herre.

Dette er redningen for alle Jesu minste brødre også i dag. Spis og drikk ved Mesterens bord! Jesus, vår Herre stjeler ikke, han gir. Tar han, er det for å gi.

Den sunne lære

Paulus skriver til sin venn, Timoteus, og advarer mot dem som «farer med fremmed lære, og ikke holder seg til vår Herre Jesu Kristi sunne ord og den lære som hører til gudsfrykt» (1Tim 6:3). – Den sunne lære, er alt Guds ord, tolket og forstått i sin sammenheng, i lys av hele Skriften. Det er viktig å se helheten, og passe på at vi ikke kommer i en situasjon der vi forkaster andre deler av Guds ord for å få det til å passe, slik at vi får den anvendelsen vi selv ønsker. Den som gjør det, «farer med fremmed lære», og han er «oppblåst og forstår intet. Han er bare syk etter stridsspørsmål og ordkrig. Dette fører bare til misunnelse, strid, spott og onde mistanker» (1Tim 6:4). Det er tyveri i Guds menighet. Derfor avslutter Paulus (1Tim 6:20-21a) med å si: «Ta vare på det som er overgitt deg! Vend deg bort fra det vanhellige, tomme snakk og innvendingene fra den kunnskap som med urette blir kalt så! Den har noen bekjent seg til, og har faret vill fra troen».

Jesus vil kle sin brud alene

Av Kåre Altin

*Gud vil kle Sin brud alene,
vend ditt blikk til Ordet, tro
kun på Ham som er Den Rene.
I Guds Hjerter får du bo.
Jesus er det håp vi har.
Han er Frelser, Gud, vår Far.
Vi kan intet annet gjøre
enn ved troen Ham tilhøre.*

*Gud vil kle Sin brud alene.
La Guds Ord deg vende om.
Blodet vil ved tro forene
deg med Jesus, synder kom!
Verdens last den lå på Ham,
på Guds skulder, på Guds Lam.
Vokt deg vel for denne fare
at du ville selv litt klare.*

*Gud vil kle Sin brud alene.
Han har kjøpt deg, kjære venn.
Kom som Tjener for å tjene,
se på korsets tre igjen!
Kjærligheten led jo der,
nåde nok for hver især.
Se, ja, se på Offerlammet,
all vår straff den Ham har rammet.*

*Gud vil kle Sin brud alene,
levde livet mitt for meg!
Du kan si og tro og mene
hva du vil: Gud ofret Seg!
Søker alle tapte får.
Hør hans kall, som nå deg når.
Se, Guds tornekrans vil stanse
deg som døden snart skal kranse.*

*Gud vil kle Sin brud alene,
bare Nåden fører hjem.
Frelseren er Jesus Éne.
Han til målet fører frem,
livet ga oss, Livet vant,
evig Liv oss gitt, er Pant.
Dødens lenker brast til seier
og i Ham her alt vi eier!*

*Opp fra jorden, opp fra graven
rykkes bruden opp i sky.
Og vi møter ifra haven
Gud som fødte oss på ny.
Å, hvor salig det skal bli
evig selv å kunne si,
se og høre Jesu-navnet
som hver synder Han Selv favnet.*

Namsos, 15.12.2006

Gud kler oss i rettferdighetens kappe

Av Olav Valen-Sendstad

Det tales visseilig i Skriften om to slags klesdrakter: En hvit kjortel som er Kristi rettferdighet og syndenes forlatelse (Åp 7:4), og en hvit kjortel som er en kristens åndelige frukter, gode gjerninger og hellig vandel. Men disse to kjortler må vi lære å holde fra hverandre og skjelne, dersom vi ikke skal lide skibbrudd i vår samvittighet.

Og nå er det uten videre klart som dagen at den drakt vi ovenfor har funnet at Skriften taler om, det er *Kristi rettferdighet*, som aldri skal eller kan røres sammen med *vår egen rettferdighet* og vår egen gjerning (Rom 10:3 f). At det siktes til *Kristi rettferdighet* fremgår derav at det i alle bilder heter: Drakten skulle være ferdiggjort *på forhånd* for dem som skulle ha den på. Og hvis det da skulle menes at denne drakt var noe *vi selv* skulle gjøre, hvor blir det da av Guds ord, når det sier at det er en ferdiggjort drakt vi får? – Derfor eier vi også ved troen på Jesus en rettferdighets drakt som ble ferdiggjort i det øyeblikk han i dødens smerte ropte: *Det er fullbrakt*.

Videre heter det i de nevnte bilder at det er *Herren som utfører påkledningen*, og at synderens stilling her bare er den *å bli påkledd*, være passiv. Hva gjør da alle disse hyklere som dreier og vender på dette ord så de selv er virksomme og aktive til å kle seg her ved inngangen? De spotter

Gud. For han har sannelig sagt og vist for hele verden: Jeg vil kle bruden – men jeg vil kle henne alene, uten noen hennes medvirkning. For skal hun bidra her, blir det ingen skikk og rett orden på det. – For Herren er slik: han frelser, men han vil frelse alene, uten noen medvirkning i den sak.

Og dermed står vi ved den dypeste hemmelighet i hele dette bilde om at Gud kler oss i rettferdighetens kappe:

Hva er egentlig en klesdrakt, om vi skulle være så tåpelige å spørre så. Vi vet at ikke engang Sokrates unnså seg for å stille tåpelige spørsmål, riktig enfoldige og hverdagslige spørsmål – og han fant dog ofte frem til dype og rike erkjennelser nettopp med slike spørsmål.

Ja, hva er en «klesdrakt»?

Bibelen sier at det er noe en skal *skjule seg med*. Vi her oppe i det kalde nord bruker den også til å varme oss med, til å holde drepene frost ute og holde livgivende varme inne. – Og det er godt for alle som har lært det i livet med Gud at Kristi rettferdighet ikke bare er dem et skjul, men også vel skikket til å holde verdslighetens kold-sindighet ute og holde den rene, åndelige varme inne.

Men Bibelen uttrykker seg også så enfoldig – som jo er rett nok – at en klesdrakt er noe en «tar på», noe en

«svøper seg i», noe en «hyller seg i», kort sagt: noe en har *utenpå seg*.

Å, min leser, du må tro oss, dette er vel en enfoldig tale – men full av guddommelig visdom. Kristi rettferdighet er ikke noe som er inni deg, men utenpå deg – for Gud. Det er – som de gamle kalte det – en *rettferdighet utenfor oss* (justitia externa nos), som er gitt som en klesdrakt, for at vi skal prange i den for Gud. Derfor synger også en Herrens mann:

*En evig rettferdighet
du oss fortjente
der pinen og døden
ditt hjerte ompente;
der har jeg de klæder
der smykker mig ut,
å prange for tronen
som deiligste brud.*

Derfor kalte de gamle denne klesdrakt for «en fremmed rettferdighet» (justitia aliena) – for dermed å betegne at vi selv ikke hadde det fnugg av del i dens forarbeidelse, for å si at den er helt og holdent forarbeidet av Jesus fra Nasaret, og i tid og evighet blir den ikke forarbeidet av meg eller noen annen. Måtte du derfor alltid erindre deg, min venn, at inngang, frelse og nåde hos Gud har vi i all evighet ikke i noe vi har gjort, men ene og alene ved troen, i det han har gjort, han som elsket oss, og fullbrakte alt for oss.

I denne henseende er en kristen og en ugudelig aldeles og fullkommen like: Frelst og salig blir vi aldri i evig-

het ved noe *i oss*: verken ved noe i vår vilje eller i vår forstand, verken ved noe i vår følelse eller opplevelse, verken ved noe vi gjør eller ved noe vi kan, men ene og alene ved noe *utenfor oss*, ved en fremmed rettferdighet, ved en rettferdighet *utenfor oss*.

Bli derfor ikke hengende i ditt hjerte, grav ikke der om du vil vite hvordan din sak står for Gud. Ransak ikke dine tilstander – om de skulle være «gudbehagelige» og «kristelige». Gi deg dog en god dag i alskens «psykologi», «analyse» og graving i sprukne brønner som ikke holder vann. Men hold deg til Ordet, heng på Jesus, døm og straff ditt eget hjerte for dets vantro – og vit at han tilgir og forlater enhver som kommer til ham. Hold klippefast på dette at din frelse og ditt barnekår står ikke i «opplevelser», men i syndenes forlatelse og i Kristi rettferdighet. Og vit at i disse to har du en full og fri adgang til himmelens helligdom – om så ditt hjerte måtte fordømme deg til all helvetes pine. «Ti om enn vårt hjerte fordømmer oss, så er Gud større enn vårt hjerte, og kjenner alle ting» (1Joh 3:20). – Ja, han er større enn våre hjerter, hans nåde går over synden, og han som kjenner alle ting, han vet også grant – meget bedre enn vi – hvor stor og herlig Kristi fortjeneste og livsrett er: At den ganske og aldeles oppveier den hele verdens og alle synderes alle synder.

*Fra «Rettferdiggjort av tro»,
Lutherstiftelsen, 1968*

Gud bønnehørte Isak

2. bibeltime ved Ingar Gangås

Isak hadde lært mye av sin far Abraham, troskjempen med den *fri-modige og dristige* tro. Aller mest inntrykk av sin fars tro fikk han nok da de var sammen på Moria berg. Isak må ha vært enig med sin far da han lot seg binde fast til alteret for å bli ofret, for det står ingen ting om at han prøvde å komme seg fri. De hadde den samme faste tro. Men de var ulike av natur, slik som også Isak og hans sønn, Jakob, var. Isak trer fram for oss med den *tålmodige og utholdende* tro, mens hans sønn, Jakob, oftest framstilles som den *kjempende og seirende* troshelt.

Bønnens vei

Den stillfarende og saktmodige Isak hadde lært å gå bønneveien når det var noe som sto på (saktmodig betyr å sette sin sak i Herrens hånd). Da Abraham hadde sendt sin tjener til Karan for å finne en hustru til Isak av deres egen familie, var det naturlig for Isak å legge saken fram for Herren. Derfor var han ute på marken og ba. «Ved kveldstid gikk Isak ute på marken for å ha en stille stund» (1Mos 24:63). Det kan se ut som dette var en god vane for ham. Der søkte han hjelp og trøst hos Herren. Vi får ikke høre noe mer enn dette, men skjønner at Isak var en mann som levde i bønn. Resultatet ble at han fikk Rebekka til hustru, og hun ble kjær for ham. Slik

fant han trøst i sorgen over sin mor, Sara (24:64-67).

Noe seinere hører vi at han ber for sin hustru som var barnløs (25:21). Isak var 40 år da han tok Rebekka til ekte (25:20). Da tvillingene Esau og Jakob ble født, var han blitt 60 år (25:26). Av denne enkle opplysning forstår vi at det må ha vært en lang bønnekamp, som varte nesten tju år. Her synes det som Isak hadde lært mer tålmodighet enn sin far Abraham. Sara og Abraham hadde vært i samme vanskelige situasjon, men vi husker hvordan de tok saken i egne hender, da ventetiden ble for lang.

Tok ikke hevn

Et annet eksempel fra Isaks liv bekrefter hans stillfarende og tålmodige vesen. Da det ble strid med filistrene om rettigheten til brønnene som hans far hadde gravd (26:15-22), ser vi at Isak gravde opp igjen brønnene som filistrene kastet igjen, og han gravde også nye. Hver gang det ble strid, trakk han seg unna og gravde en ny brønn, inntil han fikk fred for sine fiender. Styrken i denne striden fant han hos Herren, for vi hører at han bygde et alter hvor han påkalte Herrens navn (26:25). Det hele endte med at hans fiender ville inngå en fredspakt med ham da de så at Herren hadde vært med og velsignet ham (26:26-31). Her

har vi mye å lære vi som har så vanskelig for å tåle den urett som blir begått imot oss. Vi skulle ikke være så snare til å ta hevn, eller til å reise sak mot noen, men heller legge saken i Guds allmektige hånd.

Alt av nåde

Likevel må ingen tro at Isak var feilfri, og at han hadde nådd et høyere nivå av tro, slik at han sto i et bedre forhold til Herren enn det Abraham gjorde. Bibelen taler ikke slik. Det finnes ikke flere nivå av tro i Guds rike. Vi har så lett for å sammenligne, og tenke at noen er bedre en andre, og at de av den grunn har fått større nåde. Da skal vi ikke glemme at vi alle står som syndere overfor Gud. I hans nærhet blir alle små og hjelpeløse. Abraham, Lot og Isak hadde alle bruk for Guds nåde. Men deres vandring ble likevel forskjellig. De høstet ikke de samme velsignelser. «Som du sår, skal du høste», sier Bibelen. Derfor er det ikke likegyldig hvordan vi lever.

Som far, så sønn

Bibelen pynter aldri på vår situasjon. Den forteller liketil hvordan vi er. På realistisk måte fortelles det om Isak, at han gjorde den samme synd som sin far, da han på grunn av tørke og hungersnød var kommet til kong Abimelek i Gerar, hvor han utga sin kone Rebekka for å være hans søster (26:1-11). Som hans far hadde syndet først for Faraos (12:11 ff), og senere for Abimelek (20:1-15), gjorde Isak likedan. Begge begikk altså denne synd

overfor den samme konge. Til tross for løgningen, ble både Abraham og Isak velsignet mens de bodde hos denne fremmede. Begge bekjente sin synd og lot sannheten komme fram. Gud er suveren når han velsigner. Abraham fikk en stor buskap, og Isak ble velsignet med hundre foll korn (26:12). Her får vi lære at Guds velsignelse ikke bygger på noen fortjeneste fra vår side, men at det likevel er best å leve i lyset. Å bli i synden er direkte farlig. Det kan føre til evig fortapelse (1Joh 3:8).

Favoriserte hver sin sønn

Da tvillingene Esau og Jakob skulle bli født, åpenbarte Herren seg for Rebekka: «I ditt liv er det to folk, og fra ditt skjød skal to folkeslag skille seg at. Det ene folk skal være sterkere enn det andre, og den eldste skal tjene den yngste» (1Mos 25:23). Dette var nok såpass spesielt at hun sikkert samtalte med sin mann om det. Til tross for dette, ser det ut til at Isak favoriserte Esau, mens Rebekka holdt mest av Jakob (25:27-28). Det som fortelles om foreldrenes forkjærlighet for en av sønnene, skal stå som en advarsel for oss. For det første er det farlig å neglisjere det Gud har sagt. Og for det andre er det ikke riktig å favorisere det ene barnet på bekostning av det andre. Her er det tydelig at det ble to partier i heimen, og det var svært uheldig for oppdragelsen av sønnene.

Farlig å ta saken i egne hender

Isak ville gjerne gi noe av arven og velsignelsen til Esau. Mye tyder på at

Kristus kjøpte oss fri

Av Hans Erik Nissen

«Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse ved at han ble en forbannelse for oss» Gal 3:13.

Dette er et av Bibelens mest rystende og mest velsignede vers. Vi er løskjøpt fra lovens forbannelse, og den er Guds forbannelse. For Gud er det ingen forskjell på oss. Vel er det en forskjell i det ytre, men innvendig er vi like. Det menneskehjertet higer og trakter etter er ondt i Guds øyne. Hjertet er et kildevell, som det onde utgår fra. Det er bakgrunnen for Guds forbannelsedom.

Det velsignede er, at du kan frikjøpes fra det du aldri kunne arbeide deg fri fra. Hadde ikke det vært

tilfelle, ville ikke en eneste en av oss kunne bli frelst. Men slik har Gud en frelsesplan som er bestemt av hans vidunderlige hjerte.

Den pris som måtte betales, er rystende. Jesus, den helt rene, som selv er Gud, måtte bli det han skulle kjøpe oss fri fra. Han ble en forbannelse. Lovens forbannelse. Guds forbannelse. Og han ble det fullt ut. Det ligger bak hans fortvilte rop: Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Men bak dette rop ligger også din frikjøpelse. Du er virkelig fri. Sønnen ble forbannet i stedet for deg. Prisen er betalt. Jesus har kjøpt deg. Du er hans eiendom.

Fra avisen Dagen

han ikke våget å gi ham alt. Den velsignelsen han gav da Jakob (som han trodde var Esau) kom inn fra marken (27:29), var ikke hele velsignelsen slik han fikk den seinere, 28:3-4; 35:12. Det kan se ut som at han ville gi noe til begge to. Gud hadde sagt noe annet, derfor var det ikke riktig av ham å handle slik.

Rebekka oppførte seg heller ikke som hun burde. Det beste hadde vært å legge saken i Guds hånd, og stole på at han ville gi velsignelsen til Jakob i pakt med det han hadde åpenbart for henne før tvillingene ble født. I stedet

begynte hun å «hjelpe» Gud (27:5), og hun ba Jakob følge den listige planen som hun ville sette ut i livet (27:8). Hun var til og med villig til å ta Guds forbannelse på seg dersom planen slo feil (27:13).

Jakob brukte list

Jakob hadde først overlistet sin bror den gang han kom sulten inn fra marken, og tatt førstefødselsretten fra ham. Den besto av en dobbelt del av farsarven (5Mos 21:17). På patriarkenes tid inkluderte dette også å være overhode i familien, og ikke minst at

denne person var den arving som førte videre den åndelige velsignelse som skulle tilflytte menneskeheten gjennom Abraham (1Mos 12:2-3). Nå var Jakob ute etter å sikre seg denne velsignelsen også. Gjennom dette ser vi at Jakob bar sitt navn med rette. Han var en luring og en bedrager. «Jakob» betyr nettopp en som farer fram med list, en som benytter egne krefter for å komme seg fram i livet, slik han brukte armen for å dra seg fram da han ble født.

Esau ringektet farsarven

Esau brydde seg ikke stort om den åndelige del av førstefødselsretten, men han tenkte nok at han gjennom farens gunst, eller ved vold, skulle klare å skaffe seg det land han hadde rett på, som eldste sønn i familien. Bibelen beskriver Esau som en vanhellig person (Heb 12:16-17): «Se til at ikke noen er utuktig eller verdslig som Esau, som solgte sin førstefødselsrett for et eneste måltid mat. Dere vet jo at da han senere ville arve velsignelsen, ble han avvist, enda han søkte den med tårer, for han fant ikke rom for omvendelse» (1Mos 27:34-36).

Synd avler synd

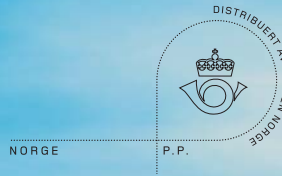
Det er tragisk å lese om Esau. Han vandret slett ikke i farens fotspor når det gjaldt å søke Herren om råd. Det ser vi også når han skal gifte seg: «Da Esau var førti år gammel, tok han til hustruer Judit, datter til hetitten Be'eri, og Basmat, datter til hetitten Elon. Men de ble en hjertesorg for Isak og

Rebekka» (26:34). Han tok seg til rette, og nøyde seg ikke med *ei* kone, men tok seg *to*, på hedensk vis. Seinere tok han seg *ei* tredje kone. «Da Esau så at Kana'ans døtre mishaget Isak, hans far, gikk han til Ismael og tok til hustru, foruten sine andre hustruer, Mahalat, datter til Abrahams sønn Ismael, Nebajots søster» (28:8-9). Men dette kunne ikke forbedre situasjonen. Den som går sine egne veier vil det ikke lykkes for. Når synden blir den førende makt i livet, vil det bare gå fra vondt til verre. Resultatet ble at Ismael (trellesønnen) og Esau (stamfar til edomittene) kom i samme familie.

Jakob skulle få velsignelsen – av Herren

Med hensyn til Jakob, skulle Isak få bønnesvar. «Bryt opp, gå til Mesopotamia, til din morfar Betuels hus, og hent deg en hustru derfra, en av din morbror Labans døtre! Og må Gud, Den Allmektige, velsigne deg og gjøre deg fruktbar og gi deg en tallrik ætt, så du blir til en hel skare av folkeslag. Må *han* gi deg Abrahams velsignelse, både deg og din ætt med deg, så du kommer til å eie det land hvor du nå bor som fremmed, det som Gud gav til Abraham» (28:2-4). Men det skulle ta lang tid før han kom tilbake til Kana'ans land. Rebekka var sannsynligvis død, og Isak var blitt en gammel mann da Jakob kom tilbake mange år senere – med den samme velsignelse som sine fedre, Abraham og Isak.

Serien forts. med Jakob i neste nr.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Reiserute våren 2007

Faste talere/gjestetalere:

<i>Sigbjørn Agnalt</i>	Askim, Ungd.leir Orkdal, Kvelde, Fossnes, Sannidal
<i>Per Bergene Holm</i>	Fossnes, Sannidal, Langli, Svarstad, Moldova, Gyland
<i>Martin Fjære</i>	Langli, Sannidal, Bømlo, Kvelde, Askim
<i>Lars Fossdal</i>	Nybro/Svängsta (S), Randberg/Skjæveland, Langli, Kvelde, Askim, Fossnes
<i>Asbjørn Fosslø</i>	Askim, Sannidal
<i>Norvald Fraffjord</i>	Randberg
<i>Ingar Gangås</i>	Tørvikbygd, Ungd.leir Orkdal, Fenes/Snillfjord, Askim, Kvelde, Byske/Umeå (S), Moldova, Soknedal, Levanger, Mosvik
<i>Reidar Heian</i>	Svarstad, Sannidal
<i>Steinar Kvalvik</i>	Ungdomsleir i Orkdal
<i>Rune Karlsson (S)</i>	Langli
<i>Finn W. Knutzen</i>	Randberg
<i>Dag Rune Lid</i>	Nærbø, Norheimsund, Bangsund
<i>Per Kørner</i>	Norheimsund
<i>Dagfinn Natland</i>	Randberg
<i>Karl Notøy</i>	Fenes/Snillfjord, Krokstadøra
<i>Gunnar Nilsson (S)</i>	Norheimsund, Varhaug
<i>Arvid Joramo</i>	Krokstadøra
<i>Egon Kattner (DK)</i>	Skjæveland

«Derfor, mine elskede brødre, vær deres arbeid ikke er forgyeves i faste og urokkelige, alltid rike i Herren» (1Kor 15:58).
Herrens gjerning, da dere vet at

Sekr: